

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ ὅσα αἰτήσεις ἀπευθύνονται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Μαοτίου 1898 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1898· καὶ ὀφείλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐξαεταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, ἐφαρμοζὼν νέον πρόγραμμα, ὅπερ ἐνεκαίνισε διὰ τῆς ἐπισκέψεως εἰς Ἀγίαν Λαύραν κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἔθνους, ἀπῆλθε καὶ πάλιν εἰς περιοδείαν ἀνά τὴν Πελοπόννησον, ἐπισκεπτόμενος τὰς πρωτεύουσας τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν καὶ ἀντιφωνῶν τοὺς προσφωνοῦντας αὐτὸν δημάρχους καὶ ἄλλους προκρίτους. Ἐν Ναυπλίῳ ὅπου τὸ πρῶτον κατηυθύνθη ὁ Βασιλεὺς ἐγένετο αὐτῷ ὑποδοχὴ ἐξόχως θερμὴ καὶ ἐνθουσιώδης. Ὁ λαὸς καὶ ἐκ τῶν χωρίων ἐτι κατήλθεν, ἵνα χαιρετήσῃ τὴν βασιλικὴν πομπήν, ἐκφράσῃ ἅψ ἑνὸς τὴν χαρὰν αὐτοῦ διὰ τὴν παρουσίαν τῶν ἀνωτάτων τοῦ Κράτους ἀρχόντων καὶ ὑποβάλλῃ ἐνίοτε εἰς τὴν μέριμναν τοῦ Βασιλέως διάφορα ζητήματα, ἅτινα εἴτε ἐνεκα τοῦ πολιτικοῦ ἀνταγωνισμοῦ, εἴτε ἐνεκα ἄλλων λόγων μένουν ἐκκρεμῆ.

Βεβαίως ἐκ τῶν περιηγήσεων τούτων μεγάλη προκύπτει ὠφέλεια καὶ εἰς τὴν Βασιλείαν, διότι μελετᾷ τὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου καὶ εἰς τὸ ἔθνος αὐτό, διότι ἐνίοτε ἡ βασιλικὴ φροντίς ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφερόντων ἐξουδετερώνει κομματικὰς ἀντενεργείας καὶ ραδιουργίας. Ἀφοῦ, εἰσέτι ἡ χώρα ἡμῶν δὲν ἀνεπτύχθη πολιτικῶς εἰς σημεῖον, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζωνται τὰ γενικὰ συμφέροντα ἀπέναντι τῶν μερικῶν, νὰ ἐξασφαλίζηται ὁ ἀπλοῦς καὶ ἀδύνατος πολίτης κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ πρωτεύοντος, εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ἀνεπτύσσεται ἡ Βασιλικὴ φροντίς εἰς τὸ μέλλον περισσότερον· ἡ δὲ περιοδεία, τὴν ὁποίαν ἐπιχειρεῖται ἡμερὸν ὁ Βασιλεὺς ἀνά τὸ Κράτος, δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ ἐπαναλαμβάνετο καὶ κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη.

Πόσα δὲν εἶδεν ἐν Ναυπλίῳ; πόσα δὲν ἤκουσε; δικαστήρια ἄνευ δικαστῶν, διοικήσεις ἄνευ ἐνδιαφέροντος, ἐλλείψεις φοβεραὶ ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἐνημερότης καὶ εὐθυδικία. Καὶ εἰς ὅλα τὰ ὑποβαλλόμενα παράπονα ὁ Βασιλεὺς ἀπήντα ὅτι θέλει φροντίσει ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Δὲν ἤξεύρομεν δὲ ποῦ νὰ ἀποδώσωμεν τὰς ἐλλείψεις ταύτας; εἰς τοὺς βουλευτάς; εἰς τοὺς ὑπουργούς; εἰς τοὺς πρωθυπουργούς; ἄγνωστον τέλος πάντων τυγχάνει. Ὁ ἕνας ρίπτει τὰ βάρη εἰς τὸν ἄλλον καὶ οὕτως ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζοντες πορευόμεθα τὴν ὁδὸν τῆς ἀναλγησίας, τῆς ἀσυνταξίας καὶ τῆς πλήρους παραλυσίας. Ὁ Βασιλεὺς ὁμιλῶν ἐν Ναυπλίῳ πρὸς Γάλλους καὶ Ἀγγλους συμπαθῶς ἐκφραζομένους ὑπὲρ τοῦ

ἐλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐν γένει: «ὁ λαὸς μου, εἶπεν, εἶνε καὶ ἀγαθὸς καὶ ὠνήμων καὶ εὐάγωγος· ἀλλ' ἡ χώρα εἶνε μικρὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀκόμῃ καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς δὲν εἶνε ἐμπειρὸς ὅσον ἄλλα· ἄλλ' ἐλπίζω ὅτι μετὰ τὰ δεινὰ ἐθνικὰ ἀτυχήματα ἀρχίζει μία νέα περίοδος ἐθνικῆς ζωῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα· ἴσως εὐτυχέστερα». Αὐτὰ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἴσως δὲν ἔχει ἄδικον ὅτι ἐλλείπει ἡ πολιτικὴ ἐμπειρία ἀπὸ τὸ Κράτος αὐτό, ὅτι ἐλλείπουν πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ διορθωθῶν, ἵνα ἀρχίσῃ νέα ζωὴ εὐτυχέστερα. Οἱ πολιτικοὶ ὅμως ἐξ ἄλλου, παρέχοντες συνεντεύξεις πρὸς δημοσιογράφους, εἰσέρουν τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας ἐπέφερον τὰ κόμματα καὶ ἐκφράζουν κεκαλυμμένως τὴν γνώμην τῶν ὅτι ἡ βασιλικὴ ἐπιβλεψὶς ἦτο ἀνεπαρκής. Οὐτε τὴν μίαν οὐτε τὴν ἄλλην γνώμην ἀσπαζόμεθα, ἐκφράζοντες δὲ τὴν ἡμετέραν, παρατηροῦμεν ὅτι καὶ σήμερον ἐτι μετ' ὅλας τὰς διακηρύξεις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως δὲν βλέπομεν ποῖος εἶνε ἐκεῖνος ὁ πολιτικός, ὅστις θὰ ἡγηθῇ ἵνα ἐγκαίνισῃ νέον σύστημα, νέαν διοίκησιν, νέαν δικαιοσύνην ἀφατρίαστον καὶ ἀμερόληπτον; ποῖος εἶνε ἐκεῖνος ὅστις θὰ λησμονήσῃ τοὺς ἐκλέξαντας αὐτὸν κουμπάρους καὶ θὰ ἀφιερωθῇ μόνον εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων τοῦ τόπου, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν θὰ τιμηθῇ ἐκ νέου διὰ τῆς ψήφου τῶν κουμπάρων, ἀφοῦ ἐνῶ ταῦτα κηρύττει ἡ Α. Μ., ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Κράτους συναλλάσσεται μετὰ κομματάρχων κατὰ τρόπον διεγείροντα ἀληθῶς τὴν ἀπορίαν;

Εὐχόμεθα νὰ ἐπαληθεύσων οἱ λόγοι τοῦ Βασιλέως καὶ νὰ πραγματοποιηθῶσιν ὅσα εἶπε. Τοῦτο δὲ τὸ λέγομεν ὑποθέτοντες ὅτι ὁ Βασιλεὺς ταῦτα λέγων ἔχει ἤδη καταρτίσει τὸ σχέδιον τῆς μελλούσης ἀναδιοργανώσεως τοῦ ἔθνους καὶ θὰ καλέσῃ τοὺς πολιτικούς τῆς χώρας νὰ ἐργασθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐὰν ἀφῇ εἰς τοὺς πολιτικούς νὰ χαράξωσι τὴν νέαν ὁδὸν καὶ νὰ ἐνσταλάξωσιν αὐτοὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἔθνους τὴν νέαν ζωὴν, ὥς πεισθῇ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ὅτι ἀντὶ ζωῆς θὰ ἐνσταλάξωσιν ἀφθονίαν πικρίας καὶ μαρτυρίου καὶ θὰ προετοιμάσωσι χεῖρονας τὰς δυνάμεις τοῦ Κράτους διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην ἐθνικὴν ἐνέργειαν.

Ὡς δὲ εἶνε γνωστὸν ἔχομεν τὴν ἐπιτηδεότητα, ὅταν ἐπέρχονται ἀτυχήματα, νὰ ρίπτωμεν ταῦτα εἰς βάρους ἄλλων καὶ νὰ τριβώμεν τὰς χεῖρας· ἐπῆλθον τόσα ἀτυχήματα εἰς τὸ ἔθνος καὶ κανεὶς δὲν εὗρεθ' ὑπεύθυνος· ὅλοι βγήκαν λάδι· ὁσάκις δὲ γίνονται συζητήσεις περὶ τῶν πολεμικῶν γεγονότων, ἐκεῖνοι οἵτινες περιεδιάβαζον εἰς τὰς πλατείας τῶν Ἀθηνῶν ἀκούει τις νὰ λέγουν ἂν ἤμουν ἐγὼ θὰ ἔκανα ἔτσι κτλ. Καὶ ἐν τῷ ἅμα καταστρώνουν σχέδια κατὰ ὁποῖα μὲ τὸ φύσημα θὰ ξέστρωναν τὸν ἐχθρὸν μέχρι τῶν ἀπωτάτων. Ἴνα δὲ μὴ παραστῶμεν θεαταὶ

τοιούτων πάλιν φληναφημάτων καὶ μαυρολογιῶν, ὥς ἀποβάλωμεν τὸν ἀμαρτωλὸν μανδύαν καὶ ὥς ἐτοιμάσωσιν ἄλλον ἐκεῖνον, οἵτινες νομίζουν ὅτι εἶνε ἀρμόδιοι. Τὸ ἔθνος ἐκτὸς τῶν συμφορῶν τοῦ πολέμου, αἵτινες προήλθον ἐκ τῆς ἀτελοῦς καὶ ἐλλειποῦς παρασκευῆς, παρ' ὀλίγον νὰ διακινδυνεύσῃ καὶ αὐτὴν τοὺς τὴν ἀνεξαρτησίαν, ἐν ὧρα ἐξάφνης, διότι ὁ λαὸς ζητῶν ἐν Ἀθήναις τοὺς αἰτίους τῆς καταστάσεως καὶ πλάττων τοιούτους, ἐξηγέρθη ὥς εἶνε γνωστὸν καὶ μόλις προελήφθη αἱματοχυσία. Αἱ τοιαῦται ἐξάψεις εἶνε φαίνεται συνέπεια ὧν τῶν ἀτυχημάτων· διότι παρόμοιον καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ συμβαίνει. Λαὸς, βουλή, πολιτικοί, συμπολιτευόμενοι, ἀντιπολιτευόμενοι, ἀναρχικοί, μοναρχικοὶ ἐφώναζαν διὰ τὸν πόλεμον, καὶ ἐπειδὴ μόνον ἡ Βασίλισσα, ἥτις ἀνελογίζετο τὰς συνεπείας τοῦ πολέμου, ἐδίσταζεν, ἐκινδύνευσε νὰ ἀπολέσῃ τὸν θρόνον τοῦ υἱοῦ τῆς. Ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη καὶ νῦν, ὅτε οἱ Ἀμερικανοὶ φέροντες ἐκ τοῦ νέου κόσμου νέα πολεμικὰ μηχανήματα καὶ τέχνας ἀγνώστους ἐν Εὐρώπῃ, κατέστρεψαν τὸν ἰσπανικὸν στόλον, τὴν Ἰσπανίαν ἀπειλοῦσιν ἐσωτερικαὶ ταραχαὶ καὶ ἡ εὐθύνη στρέφεται πρὸς ἐκεῖ ὅπου δὲν ἀρμόζει, οἱ δὲ ὑπεσθῶντες εἶνε αὐτοὶ οἵτινες ἀναζητοῦν ἄλλους ὑπευθύνους.

Κατ' αὐθεντικὰς πληροφορίας, ἡ ἐν Παρισίοις ἐπιτροπὴ τῶν οικονομικῶν ἀντιπροσωπῶν συνεληθούσα εἰς τελευταίαν συνεδρίαν ὥρισε τὴν προσεχῇ Τρίτην, 29 Ἀπριλίου, ὡς ἡμέραν ἐκδόσεως τοῦ δανείου. Οἱ ὅροι τῆς ἐκδόσεως δὲν ἀνεκοινώθησαν, δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ βέβαιον ὅτι ἡ ἐκδοσις θὰ εἶνε ἐλαχίστας τινὰς μονάδας κάτωθι τοῦ ἀρτίου. Ὅπως δὲ ποτε τὰ τοῦ δανείου ἔλαβον οὕτω τελειωτικὸν διακανονισμόν. Μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως δύναται νὰ καταβληθῇ ἡ πρώτη δόσις τῆς πολεμικῆς ἀποζημιώσεως καὶ συνεπῶς νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐκκένωσις. Χθὲς δ' ἐπεδόθη ὑπὸ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτῶν ἡ πρὸς τὴν Πύλιν διακοίνωσις, διὰ τῆς ὁποίας, καθισταμένης γνωστῆς τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὧν τῆς προκαταρκτικῆς εἰρήνης ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος, προσκαλεῖται ἐξ ἴσου καὶ ἡ Τουρκία νὰ συμμορφωθῇ πρὸς αὐτοὺς. Ἀπεφασίσθη ἵνα μετὰ τὴν δευτέραν δόσιν τῆς πολεμικῆς ἀποζημιώσεως καταβληθῶσι εἰς τὴν Τουρκίαν τὰ ποσὰ τῶν ἀποζημιώσεων τῆς ἰσχυτικῆς περιουσίας τῶν ὀθωμανῶν κατὰ τὸν πόλεμον.

Μετὰ τὴν περιφανῆ νίκην τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν, ὁ ἀμερικανικὸς στόλος, ἐπανορθώσας τὰς ἀβηρίας, τὰς ὁποίας εἶχεν ὑπὸ τῇ καὶ αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὀλιγώτερον σημαντικαὶ ἢ ὅσον ὑπεβῇ ἐν ἀρχῇ, μετέβη πρὸς τὴν Μανίλλαν καὶ ἤρχισε πρὸς βόμβαρδισμόν κατὰ τὴν πόλιν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι σὺν γυναῖκι καὶ τέκνοις ἐγκατέλιπον αὐτὴν ἐν μέσῳ ἀπεριγραπτῶν σκηνῶν πανικοῦ φόβου. Αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις ἀναφέρουσιν ἐπὶ λέξει ὅτι τὸ ἀτίμωστον μέρος τῆς Μανίλλας ἀπετεφρώθη ἐντελῶς. Οἱ Ἀμερικανοὶ μεταχειρίζονται βόμβας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ τῆς Ἀδριατικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας μετεφέρθησαν ἐπὶ τὴν ὁδὸν Παρθεναγωγείου, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ χρηματιστηρίου. Ὅπου καὶ τῆς αὐτῆς τῆς ἡμέρας.

ΛΥΚΟΥΡΣΙ

Περὶ τῆς ἀρχαίας πόλεως Λυκίας
(Λυκουρσίου νῦν) καὶ τοῦ λιμένος αὐτῆς
Ὀγχησμοῦ (νῦν Ἀγίων Σαράντα).

(Ἰδε συνέχ. ἐκ τοῦ προηγουμ. ἀριθ.)

Τέλος δὲ πάντων παρὰ τῷ Γραμματικῷ Ἰε-
ροκλεῖ ἐν Συνεκδήμῳ ἀπαντᾷ τὸ ὄνομα ὑπὸ τὸν
τύπον Ἀρχίασμος, ὡς φαίνεται ἐν τοῖς ἐπομέ-
νοις: «Ἐπαρχία παλαιὰς Ἡπείρου ὑπὸ ἡγε-
μόνα, πόλις ἐβ'. Μητρόπολις, Νικόπολις, Δω-
νδῶνας, Εὐροία, Ἀκτιον, Ἀδριανούπολις (α),
Ἀσος, Φοινίκη, Ἀρχίασμος, Βουθρωτός (Βού-
τριτος) Φωτική, Κέρκυρα νῆσος, Ἰθάκη νῆ-
σος» (β). οὕτως ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Κωνσταν-
τίνῳ τῷ Πορφυρογεννήτῳ (γ), καὶ φαίνεται ὅτι
ὁ τύπος οὗτος (forma nominis) ὁ τελευταῖος
ἐστὶ πλατεϊασμός, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ πρώτου
Ἀρχίσιος, ἵνα μὴ εἰπωμεν παραφθορά, συνή-
θης τοῖς Βυζαντινοῖς, ὡς εἰς ἄλλα πολλά: ἐκ
τοῦ Ἀρχίασμος ἐπειτα προήλθον τὰ χυδαῖα
Ἀρχίασμος καὶ Ἀρχίαξος, ἀπαντῶντα παρὰ
χειρογράφοις περιγράφουσι τὰς ἐπισκοπὰς κλ.
κλ., περὶ ὧν οὐδεὶς λόγος ἐνταῦθα διὰ τὸ ἀνάρ-
μοστον. Ἐν τοῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα Λέοντος τοῦ Σο-
φοῦ φερομένοις καταλόγοις τῶν ἐπισκοπῶν φαίνεται
ἐλλείπον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχίασμου ἢ Ἀρχί-
σιου (δ). ὡσαύτως καὶ εἰς τοὺς τοῦ Ἀνδρονίκου,
βσιλεύς Παλαιολόγου, οἵτινες ἐξεδόθησαν ἐσχά-
τως εἰς τὸ ἀξιόλογον περιοδικὸν Σμύρνης Μου-
σεῖον καὶ Βιβλιοθήκη τῆς Εὐαγγελικῆς Σχο-
λῆς (ε), ὅστ' ἐξέλιπε παντάπασι τὸ ὄνομα μετὰ
ταῦτα ἀντικατασταθὲν διὰ τοῦ ὀνόματος τῶν
ἀγίων 40. Ἀλλὰ πότε; ἄγνωστον. Ἐδόθη δὲ
τὸ ὄνομα τοῦτο διὰ τὴν περιήρημον ἐν τῇ πόλει
μονὴν τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα (Ἀγίων Σα-
ράντα κοινῶν), περὶ ἧς ἀκολουθῶς ὁ λόγος ἐστί.
Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ λιμένος.
Ἡ δὲ πόλις ὠνομάζετο Λυκία, ὡς ἀποδεικνύεται
ἐκ τῆς ἐπομένης ἐπιγραφῆς ἀναμφιλέκτως.

ΘΕΟΦΙΛΟΥ
ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΛΥΚΙ(ΩΝ).

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εὗρον ἐν τῷ λιμένι
ἀγίων 40, ἅμα ἀποβάς τοῦ πλοίου, ὅτ' ἐπέ-
στρεφον ἐκ Κων)πόλεως μετὰ τοῦ μακαρίτου ἀ-
δελφοῦ μου, Κωνσταντίνου Πετρίδου. ἦν δ' ἐπὶ
πέτρας τετραγώνου καὶ ἐρυθροειδούς, κειμένης ἐν
τῇ πρώτῃ βαθμίδι τῆς κλίμακος τοῦ τελωνείου,
ὅπερ νῦν ἐγένετο ξενῶν (χάνιον). Δὲν μοι ἐπε-
τράπη νὰ καταμετρήσω τὸ πλάτος καὶ μῆκος
αὐτῆς διὰ πολλοὺς λόγους: ἀλλὰ πρὸς τὸ τέλος
ἦν ἐν μέρει τεθραυσμένη, ὥστ' ἐλείπετο ἡ κατά-
ληξις ὡς τοῦ ὀνόματος Λυκίων, ἣν καὶ συν-
επλήρωσα. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἔκτοτ' ἀνε-
κοίνωσα εἰς τὸν ἐν Κων)πόλει Ἑλληνικὸν Φι-
λολογικὸν Σύλλογον ὁμοῦ μετ' ἄλλας Ἡπειρωτι-
κὰς ἐπιγραφὰς εἰς πόνημα περιεχομένας, καθυ-
ποβληθὲν εἰς τὸν παρ' αὐτῷ Ζωγράφειον Δια-
γωνισμόν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἡπειρωτικῶν
Συλλογῶν». Ἀλλ' ὁ Σύλλογος ἐξέδωκεν εὐτὰς
ἀτελέστατα εἰς φυλλάδιον περιέχον τὴν κρίσιν
τῶν εἰς αὐτὸν καθυποβληθέντων πονημάτων (ζ).
Τὸν λίθον τοῦτον, ἐφ' οὗ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπι-
γραφὴ ἐνταῦθα, εἶδε καὶ ὁ κ. Β. Ζῶτος ὁ Μο-
λοσσός, ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἐδημοσίευσεν αὐτήν.

(α) Παραμόρφωσις τοῦ ὀνόματος «Δ ρ υ ἰ ν ο ὑ π ο-
λ ι ε ς», ὅπερ ἐφυλάχθη ἀλώθητον εἰς τὸν τίτλον τοῦ
μητροπολίτου Ἀργυροκάστρου, ἐπονομαζομένου ἄχρι
σημερον ὁ Δ ρ υ ἰ ν ο υ π ὀ λ ε ω ς. Ἀλλὰ περὶ τοῦ
ὀνόματος τοῦτου καὶ τῆς ἀρχαίας τῆς πόλεως ταύτης
θέσεως ἐς ἄλλοτε. — (β) Banduri historia Byzan-
tina. τόμ. 1, μετὰ θεματικῶν χαρτῶν Βιβλ. Β' κεφ.
6. — (γ) Κωνστ. Πορφυρογεν. Περὶ θεμάτων. ἐκδ. Βε-
νετίας 1724—ἐκδ. Βεκκέρου. τόμ. Γ' σελ. 57.

(δ) Juris graeco-romani, σελ. 88—Band.
historia byzantina σελ. 240. — (ε) Περιοδ. Β'
ἔτος Α' 1875—76 ἐν Σμύρνῃ, σελ. 58—82.

(ζ) Ἰδε Κρίσιν Ἑλλ. Φιολ. Συλλ. Κων)πόλεως
ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλάδιῳ.

ἐν παραμορφώσει (β). Πρὸς τίνα σκοπὸν ἡ ἐπι-
γραφὴ αὕτη ἐγγέγλυται, ὁ ἐπιστήμων ἐν ἀκρι-
βεῖα νὰ ἀποφανθῇ ἐπιστημονικῇ οὐ δύναται·
φαίνεται ὅμως οὕτα ἀναθηματικῇ, ἀλλὰ καὶ
πάλιν δυσχέρεται ἀναφύονται: διότι ἀγνοοῦμεν ἂν
βωμοῦ τινος ἀνάθημα ὑποδεικνύει, ἢ ἀγάλματος
ἢ ἄλλου τινὸς ἐκ τῶν συνήθως ἀνατιθεμένων τοῖς
θεοῖς ἢ τοῖς ἡρώσιν· ὅπως δὲ ὅπως εἶνε σημαν-
τικὴ διὰ τὴν ὀνομασίαν τῆς πόλεως, ἥτις ἀρκούν-
τως διεφωτίσθη δι' αὐτῆς, ἐπισχυοῦσας οὐ σμι-
κρὸν τὴν εἰς τὰ στόματα τοῦ λαοῦ συνδιατη-
ρηθεῖσαν, ὅστις ὅπως διετήρησεν ἡθῆ, ἔθιμα,
ἀρχαίας ἐλληνικὰς ὀνομασίας καὶ τοὶ ὀλίγον
παρεφθαρμένους, ὡς συμβαίνει ἐνταῦθα εἰς τὸ
ὄνομα Λυκίας, ὅσπερ εἰς τὰ στόματα τοῦ λαοῦ
ἀπαντᾷ Λυκουρσί, προελθὼν ἴσως ἐκ τοῦ Λυ-
κουρσοῦ, τοῦ ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Μελετίου μαρτυ-
ρουμένου τύπου (γ). Ἀλλ' ὁ μητροπολίτης οὗ-
τος τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τοῦ λαοῦ ἔλαβεν αὐτὸν
ἢ παρὰ τοῦ Παισανίου. Ἀπαντᾷ γὰρ παρὰ τῷ
σοφῷ Καίσαρὶ ὁ τύπος οὗτος ἐν τοῖς δε. «Παρὰ
τοῦτο ἡ δὸς κατέειπεν ἐπὶ χωρίον Λυκουρσίαν,
καὶ ἐστὶ Φενεάταις ἡ Λυκουρία πρὸς Κλειτο-
ρίου ὄρος τῆς γῆς. Προελθόντων δὲ σταδίου
ὡς πενήκοντα ἐκ Λυκουρίας ἐπὶ τοῦ Λάδωνος
ἀφίξη τὰς πηγὰς». (δ). Ἀλλὰ καὶ τρεῖς ἄλλαι
πόλεις ἐν Ἀρκαδίᾳ φέρονται παρὰ τῷ περιη-
γητῇ τῆς ἀρχαιότητος ἔχουσαι τὴν αὐτὴν ρίζαν
τοῦ ὀνόματος, οἷον, Λύκαια, Λυκοσούρα καὶ
Λυκεῖται, αἵτινες ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ ἦσαν
ἔρημοι (ε). ἡ ρίζα «λύκ», κατὰ τὸν σοφὸν
Ἀκαδημαϊκὸν τῆς Γαλλίας, κ. Α. Μωρῦν,
ἐστὶν ἡ «lux lucis σημαίνουσα φῶς», ὡς
ἀποφαίνεται ἐν τοῖς δε. «l'etymologie de ce
»nom est, évidemment empruntée au thème
»lux, qui s'est conservé dans le latin, et
»à donné naissance au grec λευκός, blanc
»brillant, c'était donc un mot de la langue
»pelasgique, qui signifiait lumière». (α). Ὡστε
συνάγειτ' ἐκ πάντων τούτων τὸ ἐπιστημονικὸν
συμπέρασμα, ὅτι τὸ ὄνομα Λυκία ἐστὶ πανάρ-
χαιον, εἶνε Πελασγικῶν χρόνων ἐνδείγμα, ὅπως
καὶ τὸ τοῦ λιμένος Ὀγχηστος, καὶ ἐντεῦθεν κα-
ταφαίνεται σχέσις καὶ συγγένεια, ὅπως καὶ διὰ
ἄλλων πολλῶν, μετὰ τῶν παναρχαίων Ἀρκά-
δων καὶ τῶν ἐν Ἡπείρῳ Πελασγῶν, οἷον, Ἀδῶν
(καὶ μετὰ τοῦ δασέος πνεύματος Χαόνων), Θεα-
πρωτῶν κ.λ.π. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ὀνό-
ματος τῆς τε πόλεως Λυκουρσῶν καὶ τοῦ λιμέ-
νος τῶν Ἀγίων Σαράντα (β). Ἦδη κειρὸς νὰ
εἰπωμεν ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτῶν
μέρους.

Β'

Ὅτι πολλὰ ὀλίγα ἱστορικὰ εἰδήσεις περὶ
Ἡπείρου διεσώθησαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγ-
γραφεῦσιν, Ἑλλῆσι τε καὶ Λατίνοις, ἐστὶ γνω-
στὸν τοῖς περὶ τὰ γράμματα ἀσχολούμενοις (γ).
καὶ ἐντεῦθεν καταφαίνεται ἡ μεγάλη δυσκολία
τῆς συγγραφῆς τῆς Ἡπειρωτικῆς ἱστορίας ἂν
μὴ θέλῃ τις νὰ γράφῃ αὐθαίρετα καὶ φαντασίας
μυθοπλαστούσης δημιουργήματα, ἀτινα ἡ ἐπι-
στήμη ἀποροῖται ὡς κοσμημάτων κατ' οὐδὲν
χρήσιμα. Ὅθεν περὶ Λυκίας (Λυκουρσίου ἢ Λυ-
κουρσῶν) διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν δύναμεθα ἐν
ἀναγράφωμένῳ τι ἐνταῦθα ἱστορικόν, προσίτον
τῇ ἐπιστήμῃ, τῇ τὴν ἱεράν ἀλήθειαν ἐπιδιω-
κούσῃ ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε. Ἀπὸ Ὀμήρου
μέχρι τῆς ὑποδουλώσεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς
Ρωμαίους, χρονικὸν διάστημα χιλίων ἐτῶν πε-

ρίπου, οὐδαμοῦ εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας
ἰδιαιτέρως μνείας ἀξιοῦται ἡ πόλις Λυκία, οὐδ'
ὁ λιμὴν αὐτῆς, ὡς θέσις, ἐνθα γεγόνας τι ἀξιο-
μνημόνευτον διὰ τὴν ἱστορίαν συνέβη. Καὶ
πάλιν ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως μέχρι τοῦ ε' αἰῶ-
νος τὰ αὐτὰ παρατηροῦνται, ὅτε αἰφνης ὁ Καί-
σαρὺς Προκόπιος παρελθὼν εἰς τὸ μέσον παριστᾷ
τὴν ὑπὸ τῶν Γότθων καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν
τῆς πόλεως, ἥδη ἐχούσης τὸ ὄνομα Ἀρχίσιος.
Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μαρτυρία αὕτη ἔχει πολὺ τὸ
διαφέρον, παρατιθέμεθα ταύτην ὡς δόλοκληρον,
ἔχουσαν οὕτως. «Τωτίλας δὲ πλοῖα μακρὰ ἐ-
»τριάκοντα Γότθων πληρώσας εἰς τὴν Ἑλλάδα
»ἐκέλευσεν ἵεναι, ληΐζεσθαι τε τοὺς παραπί-
»πτοντας, ἐπιστείλας δυνάμει τῇ πάσῃ οὕτως
»δὲ ὁ στόλος ἄχρι εἰς τὴν Φαιάκων χώραν, ἡ
»νῦν Κέρκυρα ἐπικαλεῖται, οὐδὲν ἄχαρι ἐργά-
»ζεσθαι ἔσχε· νῆσον γὰρ οὐδεμίαν ἐν τῷδε τῷ
»διάπλῳ οἰκουμένην ζυμβαίνει εἶναι, ἐκ τοῦ κατὰ
»τὴν Χάρυβδι πορθμοῦ μέχρι εἰς τὴν Κέρκυ-
»ραν, ὥστε πολλάκις ἐγὼ ἐνταῦθα γενόμενος
»διηπορούμην, ὅποι ποτὲ ἄρα τῆς Καλυψίδος ἢ
»νῆσος εἴη. Ταύτης γὰρ τῆς θαλάσσης οὐδαμῇ
»νῆσον τεθέσθαι, ὅτι μὴ τρεῖς, οὐ πολλὰ ἄνω-
»θεν τῆς Φαιακίδος, ἀλλ' ὅσον ἀπὸ σταδίων
»τριάκοντι, ἄγχι στὰ πη ἀλλήλων οὐσαι, βρα-
»χείας κομιδῇ καὶ οὐδὲ ἀνθρώπων ἐχούσας ὀ-
»κίας, οὐδὲ ζῶων, οὐδὲν ἄλλων τὸ παράπαν
»οὐδέν. Ὅθονοι δὲ καλοῦνται ταῦν αἱ νῆσοι
»αὗται, καὶ φαίη ἂν τις τὴν Καλυψὶν ἐνταῦθα
»γενέσθαι καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν Ὀδυσσεῖα γῆς τῆς
»Φαιακίδος ὄντα οὐ πολλὰ ἄνωθεν, ἢ σχεδὸν
»(ὡς φασιν Ὀμηρος), ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ, νῆς
»τινὸς χωρὶς, ἐνθένδε διαπορρυσσασθαι. Ἀλλὰ
»ταῦτά ἡμῖν, ὅσον τεκμηριούσθαι, εἰρήσθαι
»τοῖς γὰρ παλαιότατοις εἰς τὸ ἀκριβὲς ἀναρμό-
»σεσθαι τὸν ἀληθῆ λόγον οὐ βράδιον» ἐπεὶ ὁ πολὺς
»χρόνος τὰ τε τῶν χωρίων ὀνόματα καὶ τὴν ἀμφο-
»τέρωθεν δόξαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον μεταβάλλον
»φιλεῖ... ἐμοὶ δὲ αὖτις, ὅθεν περ ἐξέβη, ἴτιον
»ἐπειδὴ εἰς τὴν Κέρκυραν οὗτος ὁ Γότθος στὰ
»λος ἀφίκετο, αὐτὴν τε ἦγον καὶ ἔφερον ἐξ ἐ-
»πιδορυγῆς, καὶ ὅσαι ἄλλαι αὐτῇ νῆσοι ἐπικει-
»νται, ὡς Συβόται καλοῦνται. Διαβάντες δὲ καὶ
»εἰς τὴν Ἡπείρου ἐξαπινάειας ἀπαντα ἐληΐζον-
»το, τὰ ἀμφὶ Δωδώνην χωρία, καὶ διαφερόντως
»Νικόπολιν τε καὶ Ἀρχίσιον· οὐ δὴ Ἀρχίσιον,
»τὸν Αἰνείου πατέρα, ἐξ Ἰλίου ἀλούσης ζῆν τῷ
»παιδί πλέοντα, φασὶν οἱ ἐπιχώριοι, ἐξ ἀνθρώ-
»πων ἀφανισθῆναι, καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ γε-
»νέου δοῦναι. Περιόντες δὲ τὴν παραλίαν ὀλη-
»καὶ ναυσὶν Ἑλλήνων ἐντυχόντες πολλὰς, αὐ-
»τοῖς φορτίους ἀπάσας εἶλον· ἐν ταῖς εἶναι ζῶ-
»νέβη καὶ τῶν νηῶν τινὰς, αἱ τῇ Ναρσῇ στρα-
»τιᾷ ἐκ τῆς Ἑλλάδος τὰ ἐπιτήδεια ἔφερον.
»Ταῦτα μὲν οὖν τῷδε ζυνηνέχθη γενέσθαι» (α).
Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν ταύτην φαίνεται ὅτι
ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς συνώκισε τὴν πόλιν
ἢ περισυνήγαγε τοὺς διασκορπισθέντας κατοί-
κους, τοὺς δυνηθέντας νὰ διασωθῶσι, καὶ ἐδεῖ
ματὸ καὶ φρούριον ἐν αὐτῇ διὰ τὴν ἀσφάλειαν,
ὅπερ διὰ τὸ ἐγγὺς κείμενον Ποσειδῖον Ἀκρωτή-
ριον ὀνόμασε καὶ αὐτὸ Ποσειδῖον.

Ἀλλ' οὐ μόνον ἐνταῦθα ὁ αὐτοκράτωρ ἐκί-
νος, ἀλλὰ καὶ πολλὰχοῦ τῆς Ἡπείρου τοιαῦτα
ἀνήγειρε καὶ ἐπεσκεύαστο ἀρχαιότερα, ὥστε 37
ἀπαριθμοῦνται παρὰ τῷ Προκόπιῳ (β). Ἡ πό-
λις αὕτη Ἀρχίσιος ἦν καὶ ἔδρα ἐπισκόπου· δύο
δὲ τοιούτων τὰ ὀνόματα, κατ' Ἀραβαντινόν (γ)
ἀναγράφονται ἐν ταῖς ἱσαῖς δέλτοις διασωθέντα
τῶν δ' ἄλλων ἀπώλοτο.

Α. Πετρίδης
πρώην Σχολάρχης Πειραιῶς
(Ἀκολουθεῖ)

(α) Προκόπιος Καίσαρος περὶ Γότθικῶν πολέμων. Βι-
βλίον Γ'.

(β) Προκοπ. ἐν Βιβλ. ἀνωτ.

(γ) Π. Ἀραβαντ. τομ. Β'.

(α) Ἡπειρωτικῆς Μελέται Β. Ζῶτου Μολοσσῶ.
τόμ. Α'. Βιβλ. Α'. σελ. 56.

(β) Γεωργ. Μελετίου. ἐκδ. Βενετίας. τόμ. 1. ἐνθα
περὶ Ἡπείρου κλπ. (γ) Παισαν. VII. XIX. 4. XX 1.
σελ. 110. τοῦ Β'. τόμ. ἐκδ. Λειψ. 1854. (δ) Παισα.
Ἀρκάδ. VIII XXVII. 3, 4, 5, 6. σελ. 128 αὐτ. ἐκδ.

(ε) A. Maurg. hist. des religions de la
Grèce Antique, τομ. α', σελ. 50—56, κεζ. ἐκδ.
Παρίσιον 1857. — (ζ) Τινὲς ὑποτίθενται ἕτερον πλῆθος
εἶναι ἐνταῦθα, οἷον, Φωκίαν, Ἑλλάειαν καὶ τοιαῦτα,
ἀλλὰ πλανῶνται πλάνην οἰκτράν, ὡς ἀπεδείχθη ὑπὸ
νεωτέρων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, περὶ ὧν ἀλλὰ χού.
(η) Ἀλεξίου Πάλλη ἱατροῦ Μελέται ἐπὶ τῆς ἀρχαίας
χωρογραφ. καὶ ἱστορ. τῆς Ἡπείρου σελ. 1—3, ἐν Ἀ-
θήναις.